

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 20. 9. 2017 o dovolání, které podal obviněný J. S., nar. [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted], t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici [redacted], proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 5. 2017, sp. zn. 10 To 38/2017, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 34 T 16/2016, takto:

Podle § 265i odst. 1 písm. b) trestního řádu se dovolání obviněného **odmítá**.

Odůvodnění:

Rozsudkem **Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 2. 2017, sp. zn. 34 T 16/2016**, byl obviněný J. S. uznán vinným ze spáchání pokusu zločinu podpory a propagace terorismu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 312e odst. 3 písm. a) trestního zákoníku na skutkovém základě, že

„jako státní občan České republiky s trvalým bydlištěm na adrese [redacted], v místě tohoto svého bydliště poté, co na podkladě předešlého samostatného studia konvertoval k islámskému náboženství a postupně začal sympatizovat s ideologií a cíli radikální islámské teroristické organizace označované jako Islámský stát, rozhodl se nejpozději koncem měsíce ledna 2016 vycestovat z České republiky na území Sýrie s cílem vstoupit do řad bojovníků Islámského státu, následně tam prodělat bojový výcvik a zapojit se aktivně nejméně jako bojovník do bojových akcí na straně Islámského státu, současně si byl vědom, očekával a přijal za vlastní, že v rámci bojových akcí Islámského státu jsou usmrcovány jiné osoby, tedy svou vlastní činností způsobí protivníkům Islámského státu zranění či smrt, kdy Islámský stát vyznává extrémní interpretaci islámu a islámského práva šaría, které prosazuje prostřednictvím svých členů zejména násilnými akcemi na jím protiprávně administrativně a vojensky okupovaných a ovládaných částech území suverénních států Syrské arabské republiky a Irácké republiky (dále jen Sýrie a Irák) v příkrém rozporu se suverenitou a právním řádem těchto států, za použití násilných a teroristických akcí vede nábožensky motivovanou válku proti vládám uvedených států i jiným subjektům a osobám, zejména těm, které vyznávají jiná náboženství nebo islám v jiné podobě než té, kterou interpretuje Islámský stát,

za účelem dosažení svého výše uvedeného cíle obžalovaný nejprve pomocí sociální sítě Twitter a internetu počal vyhledávat informace k Islámskému státu především se zaměřením na průběh výcviku bojovníků a dále možnost co nejjednodušeji odcestovat a kontaktovat na území Sýrie bojovníky Islámského státu, následně pomocí

internetu vyhledal a naplánoval trasu své cesty z České republiky přes Turecko do Sýrie, dne 1. 2. 2016 v dopoledních hodinách pak z místa svého bydliště učinil u společnosti Student Agency k. s. se sídlem Brno, nám. Svobody 86/17, prostřednictvím webové stránky na adrese www.studentagency.cz rezervaci jednosměrné letenky pro svou osobu na lety společnosti Pegasus, a to na den 4. 2. 2016 s odletem z Prahy v 15.10 hodin a příletem do Istanbulu v Turecku v 18.50 hodin a dále na den 4. 2. 2016 s odletem z Istanbulu ve 21.55 hodin a příletem do Gaziantepu v Turecku v 23.45 hodin, vše v celkové ceně včetně letištních tax a transakčních poplatků 3.990,- Kč, tuto částku téhož dne ve 12.56 hodin uhradil elektronicky platební kartou č. [REDAKCE] vedenou na jeho jméno a letenky mu byly zaslány na jeho e-mail [REDAKCE], který zadal při rezervaci, současně prostřednictvím elektronické komunikace prostřednictvím společnosti Rentalcars.com rezervoval pro svou osobu v Gaziantepu v Turecku motorové vozidlo na dobu od 4. 2. 2016 23.45 hodin do 6. 2. 2016 12.00 hodin, s nímž chtěl v souladu se svým plánem po příletu do Gaziantepu odjet z letiště směrem k hranici Turecka se Sýrií, kterou hodlal v nestřeženém místě překročit, a na území ovládaném Islámským státem se chtěl v syrském městě Jarabulus přihlásit k jeho bojovníkům,

načež dne 4. 2. 2016 v 12.05 hodin odjel z Plzně vozidlem taxi na Mezinárodní letiště Václava Havla, z něhož v 15.10 hodin odletěl letem č. PC454 společnosti Pegasus do Istanbulu, odkud chtěl v souladu se svým plánem téhož dne v 21.55 hodin pokračovat letem č. PC4456 společnosti Pegasus do tureckého města Gaziantep a následně odtud pronajatým vozidlem do syrského města Jarabulus, avšak na letišti v Istanbulu byl ještě dne 4. 2. 2016 kontaktován tureckými bezpečnostními orgány a při pohovoru s nimi vyjevil svůj výše uvedený cíl připojit se k Islámskému státu, proto byl zadržen a dne 5. 2. 2016 letecky deportován z Istanbulu zpět do České republiky,

přičemž Islámský stát je mimo jiné označen rezolucí Rady bezpečnosti OSN č. 2249 ze dne 20. 11. 2015 za teroristickou organizaci, má řádově desítky tisíc aktivních členů, jeho konečným cílem je za užívání násilných a teroristických metod i akcí, které se často vyznačují plánovitostí a koordinovaností, vytvořit rozsáhlý státní útvar - sunnitský chalífát, ideologicky vycházející z extrémní interpretace islámu a islámského práva šaría a teritoriálně zahrnující mimo jiné i celé území suverénních států Sýrie a Iráku, a na území, která aktuálně ovládá, se Islámský stát sám deklaruje jako chalífát s funkčními vnitřními hierarchickými mechanismy, zajišťujícími jak vlastní činnost samotné extrémistické teroristické organizace, tak správu obsazených území“.

Za to byl podle § 312e odst. 3 trestního zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání tří roků a tří měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku zařazen do věznice s dohledem. Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl obviněnému uložen trest propadnutí věcí, specifikovaných v rozhodnutí. Podle § 99 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku bylo obviněnému uloženo ochranné léčení psychiatrické v ambulantní formě.

O odvolání obviněného a státního zástupce v neprospěch obviněného proti předmětnému rozsudku rozhodl ve druhém stupni **Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 5. 2017, sp. zn. 10 To 38/2017**, jímž k odvolání státního zástupce podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu, a podle § 259 odst. 3 trestního řádu znovu rozhodl tak, že obviněného odsoudil podle § 312e odst. 3 trestního zákoníku

k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání šesti roků, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku zařadil do věznice s dozorem. Podle § 256 trestního řádu současně zamítl odvolání obviněného.

Shora citovaná rozhodnutí odvolacího soudu napadl **obviněný dovoláním**, v němž uplatnil dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu. Obviněný namítl, že soudy porušily zásadu ústnosti, když nepřihlédly k jeho výpovědi v hlavním líčení, ale vycházely z výsledku z přípravného řízení. Soudům dále vytknul, že nevyhověly jeho návrhům na doplnění dokazování ve vztahu k jeho případné duševní poruše, s případnými důsledky podle § 123 trestního zákoníku. Odvolací soud proto podle obviněného nepostupoval při ukládání trestu podle § 39 trestního zákoníku a uložil trest nepřiměřeně přísný. O jeho vině rovněž nemůže svědčit skutečnost, že konvertuje k islámu, jelikož v naší republice je svoboda vyznání a islámské náboženství není zakázáno. Motivace jeho odletu byla zcela jiná, než je uvedeno v napadeném rozhodnutí, proto odvolací soud pochybil a věc nesprávně právně posoudil.

Obviněný proto navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 trestního řádu zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 5. 2017, sp. zn. 10 To 38/2017, a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 2. 2017, sp. zn. 34 T 16/2016, podle § 265k odst. 2 trestního řádu zrušil také další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 trestního řádu Krajskému soudu v Plzni přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Opis dovolání obviněného byl předsedou senátu soudu prvního stupně za podmínek § 265h odst. 2 trestního řádu zaslán k **vyjádření nejvyššímu státnímu zástupci**. Stání zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství uvedl, že dovolací argumentaci nelze podřadit pod uplatněný dovolací důvod, protože primárně nesměruje vůči právnímu posouzení skutku ani jinému hmotněprávnímu posouzení podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu. Podle státního zástupce nebyla porušena zásada ústnosti, když soudy rozhodovaly na podkladě ústních přednesů stran a ústně provedených důkazů. Soudy věnovaly pozornost všem výpovědím obviněného a vysvětlily, proč považovaly za věrohodnou výpověď z přípravného řízení. Pokud jde o návrhy obviněného na doplnění dokazování, pak jim soudy věnovaly pozornost a označily je za nadbytečné. Výtky proti namítané nepřiměřenosti uloženého trestu neodpovídají podle státního zástupce žádnému z důvodů dovolání, přičemž trest uložený pod polovinou trestní sazby nelze považovat za exces či exemplární potrestání.

Státní zástupce proto navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 písm. b) trestního řádu odmítl.

Obviněný J. S. je podle § 265d odst. 1 písm. b) trestního řádu osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Dovolání bylo podáno v zákonné dvouměsíční dovolací lhůtě (§ 265e odst. 1 trestního řádu), prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 věta první trestního řádu) a současně splňuje formální a obsahové náležitosti předpokládané v § 265f odst. 1 trestního řádu.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c trestního řádu) zkoumal, zda v předmětné věci jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání podle § 265a trestního řádu. Shledal, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, 2 písm. a) trestního řádu, neboť napadá rozhodnutí soudu druhého stupně, kterým bylo pravomocně rozhodnuto ve věci samé, a směřuje proti rozsudku, jímž byl obviněný uznán vinným a byl mu uložen trest.

Poněvadž dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b trestního řádu, bylo dále zapotřebí posoudit, zda konkrétní důvody, o které obviněný dovolání opírá, lze podřadit pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu, na který je v dovolání odkazováno. Toto zjištění má zásadní význam z hlediska splnění podmínek pro provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem (srov. § 265i odst. 1, 3 trestního řádu).

Důvod dovolání podle **§ 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu** je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. To znamená, že s poukazem na uvedený dovolací důvod se není možné domáhat přezkoumání skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Soudy zjištěný skutkový stav věci, kterým je dovolací soud vázán, je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Na podkladě tohoto dovolacího důvodu proto nelze hodnotit správnost a úplnost skutkového stavu ve smyslu § 2 odst. 5, 6 trestního řádu. Dovolací soud přitom musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku a rozveden v jeho odůvodnění, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném oprávném prostředku (§ 259 odst. 3 trestního řádu, § 263 odst. 6, 7 trestního řádu). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 trestního řádu). Pokud by zákonodárce zamýšlel povolat Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by (taxativně) velmi úzké vymezení dovolacích důvodů (k tomu viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 73/03).

Tento závěr učinil Nejvyšší soud při znalosti právního názoru vyjádřeného v konstantní judikatuře Ústavního soudu, podle nějž – s ohledem na právo obviněného

na spravedlivý proces – je nutno o relevanci námitek proti skutkovým zjištěním uvažovat i v dovolacím řízení v těch případech, kdy je dán extrémní rozpor mezi skutkovým stavem věci v soudy dovozené podobě a provedenými důkazy (k tomu např. nálezy Ústavního soudu ve věcech sp. zn. I. ÚS 4/04 nebo sp. zn. III. ÚS 3136/09). Extrémní rozpor je ovšem dán tehdy, jestliže zásadní skutková zjištění v rozhodnutí zcela chybí vzhledem k absenci příslušných důkazů, nebo zjevně nemají žádnou vazbu na soudem deklarovaný obsah provedeného dokazování, či jsou dokonce opakem toho, co bylo skutečným obsahem dokazování.

Takovými vadami však napadená rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ani Krajského soudu v Plzni netrpěla. Soud prvního stupně se ve svém rozsudku s provedenými důkazy vypořádal jak jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech. Přitom vyhodnotil jejich obsah a zároveň podrobně vyložil a odůvodnil (§ 125 odst. 1 trestního řádu), jaké skutečnosti vzal za prokázané. Odvolací soud po provedeném přezkumu (§ 254 odst. 1 trestního řádu) neměl ke skutkovým zjištěním soudu prvního stupně žádných výhrad. Zdůraznil přitom obsah usvědčujících důkazů a vypořádal se s odvolacími námitkami obviněného. Sám analyzoval důkazní situaci a přesvědčivě vyložil, proč o skutkovém stavu věci nepřetrvávají důvodné pochybnosti. Nelze říci, že by byl v projednávaném případě skutkový stav věci zjišťován povrchně, anebo že by byl výsledek řízení toliko projevem nepřípustné soudní libovůle.

Dovolací argumentace obviněného byla založena výlučně na zpochybňování zjištěného skutkového stavu věci v rozhodnutích soudů obou stupňů. Jeho námitky nenapadaly právní posouzení skutku, nýbrž se snažil jejich prostřednictvím prosadit vlastní pohled na hodnocení důkazů, jehož výsledkem by byly odlišné skutkové závěry. Námitkami tohoto typu tudíž deklarovaný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu nenaplnil. Nezaložil tím ani přezkumnou povinnost Nejvyššího soudu.

Nad její rámec Nejvyšší soud uvádí, že ve věci nedošlo k porušení zásady ústnosti (§ 2 odst. 11 trestního řádu) tím, že soudy přihlédly k výpovědi obviněného učiněné v přípravném řízení. Zásada ústnosti obecně spočívá v tom, že soud rozhoduje na základě ústně provedených důkazů a ústních přednesů stran. Proto soud řídí jednání ústně, má ústní styk se stranami a ostatními účastníky procesu, ústně vyhlašuje rozsudek i jiná rozhodnutí jím učiněná. Obvinění, svědci a znalci musí vypovídat ústně, listiny, kterými se u soudu provádí důkaz, musí být přečteny. To souvisí i se zásadou veřejnosti, neboť veřejný proces, aby mohl splnit svůj účel, musí být proveden v ústní formě. Ústním provedením soudního procesu se vytváří optimální předpoklady pro zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pro naplnění zásady bezprostřednosti a pro uplatnění práv stran. Na druhé straně nelze zásadu ústnosti chápat tak, že by bránila využití písemností v řízení či písemnému styku soudu se stranami. Podle § 2 odst. 11 věta za středníkem trestního řádu platí, že důkaz výpověďmi svědků, znalců a obviněného se provádí *zpravidla* tak, že se tyto osoby vyslýchají. Výjimku z uvedeného pravidla, za níž lze přechýlit i protokol o dřívější výpovědi obžalovaného, představuje úprava v § 207 odst. 2 trestního řádu, podle které se protokol o dřívější výpovědi obžalovaného přečte tehdy, když se jedná v nepřítomnosti obžalovaného, když obžalovaný odepře vypovídat anebo když se objeví podstatné rozpory mezi jeho dřívější výpovědí a jeho údaji při hlavním líčení a byl-li výslech proveden po sdělení obvinění způsobem odpovídajícím ustanovením tohoto zákona. V projednávané věci vypovídal

obviněný v přípravném řízení i v řízení před soudem, vždy za přítomnosti obhájce a při dodržení ustanovení trestního řádu. Jelikož se jeho výpověď u hlavního líčení ohledně podstatných skutkových okolností lišila od výpovědi z přípravného řízení, byla jeho předchozí výpověď za podmínek § 207 odst. 2 trestního řádu přečtena. Protože považoval soud výpověď obviněného z přípravného řízení za hodnověrnou, oprávněně ji vzal za podklad pro své rozhodnutí. V podrobnostech lze plně odkázat na zevrubné odůvodnění takového postupu v odůvodnění odsuzujícího rozsudku nalézacího soudu (strany 7 až 12).

Pokud jde o námitku obviněného, že soudy nesprávně nevyhověly jeho návrhu na doplnění dokazování ohledně přítomnosti autismu, je třeba zdůraznit, že svůj postup podrobně a přesvědčivě zdůvodnily. Vycházely přitom z vyjádření znalců, podle kterých duševní porucha obviněného spočívá ve schizoidní poruše osobnosti, nikoli v autismu. Uvedený znalecký závěr přitom vycházel nejen z vlastního psychologického a psychiatrického vyšetření, ale i ze zdravotní dokumentace obviněného. Vzhledem ke skutečně zjištěné duševní poruše obviněného, projevující se podstatným snížením ovládacích schopností v době činu (rozpoznávací schopnosti byly plně zachovány) nalézací soud dospěl k závěru, že obviněný spáchal skutek ve stavu zmenšené přičetnosti podle § 27 trestního zákoníku.

Uplatněnému dovolacímu důvodu, ale ani žádnému jinému z důvodů dovolání podle § 265b odst. 1 trestního řádu neodpovídala námitka obviněného, že uložený trest je nepřiměřeně přísný. Trestní sazba na zločin podpory a propagace terorismu podle § 312e odst. 3 písm. a) trestního zákoníku činí tři léta až dvanáct let. Nalézací soud bral při ukládání trestu v potaz povahu a závažnost stíhaného jednání, osobu pachatele i jeho poměry, postoj ke spáchanému činu, jakož i okolnosti polehčující a přitěžující. Závažnost stíhaného činu podle soudu výrazně zvyšuje charakter Islámského státu, naopak ostatní zjištěné okolnosti zhodnotil soud jako polehčující, přičemž i v důsledku aplikace § 40 odst. 1 trestního zákoníku uložil obviněnému trestu odnětí svobody v trvání tří roků a tří měsíců. Odvolací soud při úvahách o trestu vyšel ze stejných skutkových zjištění učiněných nalézacím soudem a ze stejných právních úvah. Rozhodně nelze souhlasit s obviněným, že odvolací soud při ukládání trestu věc nehodnotil podle zásad uvedených v § 39 trestního zákoníku, když z odůvodnění napadeného rozhodnutí se podává opak. Zcela jinak než soud prvního stupně však posoudil význam a hodnotu doznání obviněného, a to především v návaznosti na změnu jeho výpovědi v hlavním líčení. Obviněný změnou výpovědi (podle které nebylo jeho cílem bojovat za Islámský stát, ale nechat se zabít) oslabil svou dříve projevenou upřímnou lítost, kterou nad svým činem projevil. Podle odvolacího soudu si tak obviněný neuvědomuje nebezpečnost svého jednání, což zhoršuje i perspektivu jeho nápravy. Odvolací soud dále neshledal důvod pro výrazné snížení výměry trestu odnětí svobody s poukazem na zmenšenou přičetnost obviněného, když podle vyjádření znalce jedinci s podobnými psychickými poruchami schizoidního rázu mohou být podle okolností zcela zdatnými a dobře použitelnými vykonavateli rozkazů. Z tohoto důvodu zmenšená přičetnost bez dalšího neznamená zmenšenou škodlivost činu pro společnost. Odvolací soud rovněž zdůraznil, že jednání obviněného sice zůstalo ve stadiu pokusu, k jeho nedokonání však došlo v důsledku okolností nezávislých na vůli obviněného. Odvolací soud pak zdůraznil i význam tzv. generální prevence, a to vzhledem k aktuální hrozbě možného ohrožení společnosti podobnými delikty. Výsledkem těchto úvah bylo

uložení trestu odnětí svobody ve výměře šesti let, tedy stále na hranici dolní třetiny zákonné trestní sazby. Podle dovolacího soudu se odvolací soud zabýval všemi okolnostmi důležitými z hlediska soudní individualizace trestu, a to při respektování principu subsidiarity přísnější trestní sankce (§ 38 odst. 2 trestního zákoníku). Vzhledem k okolnostem konkrétního případu pak byla zachována i proporcionalita mezi zájmem na ochraně společnosti před pachatelem trestného činu a zásahem do základních práv pachatele způsobeným uloženou trestní sankcí. Uložený trest proto podle Nejvyššího soudu obстоjí i z hledisek rozvedených například v aktuálním nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 8. 2017 sp. zn. II. ÚS 2027/17.

Podle § 265i odst. 1 písm. b) trestního řádu Nejvyšší soud dovolání odmítne, bylo-li podáno z jiného důvodu, než je uveden v § 265b trestního řádu. Poněvadž ve věci obviněného dospěl k závěru, že dovolání nebylo podáno z důvodů stanovených zákonem, rozhodl v souladu s § 265i odst. 1 písm. b) trestního řádu o jeho odmítnutí, aniž by napadené rozhodnutí věcně přezkoumával podle kritérií uvedených v § 265i odst. 3 trestního řádu. Za podmínek § 265r odst. 1 písm. a) trestního řádu bylo o odmítnutí dovolání rozhodnuto v neveřejném zasedání, aniž by k tomuto postupu zákon vyžadoval souhlasu stran [srov. § 265r odst. 1 písm. c) trestního řádu].

Poučení: Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n trestního řádu).

V Brně dne 20. 9. 2017

JUDr. Pavel Šilhavec v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Hana Petranová